

К. ПЕРЕЛІСНА

ТРИ ПРАВДИ

КАЗКА

К. ПЕРЕЛІСНА

ТРИ ПРАВДИ

КАЗКА

(Третє видання)
(доповнене)

diasporiana.org.ua

УКРАЇНСЬКІ ПРАЦІВНИКИ ЛІТЕРАТУРИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
ТОРОНТО, 1994 р.

Catherine Perelisna

THE THREE TRUTHS

TALE IN UKRAINIAN

Drawings by Myron Levytsky

Ілюстрації мистця
Мирона Левицького

Всі права застережені

Copyright

by UKRAINIAN WRITERS FOR CHILDREN AND YOUTH

TORONTO, 1994

ПЕРЕДМОВА ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Щиро вітаємо вас, шановні читачі! Придбавши цю книжку для ваших дітей, небожат чи внуків, ви зробили добре діло. Бо це цінний для них подарунок, що має виховну вартість.

Книжечка «Три Правди» принесе малятам радість, сприятиме удосконаленню їх рідної мови та розумінню української духовости. Вона допоможе дітям у виробленні характеру та вчитиме їх ще змалку цінити добро й красу. Адже й авторка книжечки і її ілюстратор – обоє видатні діячі сучасної української культури.

Українські Працівники Літератури для Дітей і Молоді вже втретє дарують цю книжечку нашій дівторі на рідних землях та по всіх українських поселеннях. Перші два видання її з'явилися у 1967 та 1969 роках.

А це, третє видання важливе не лише тим, що воно поверне дітям в Україні частину належної їм спадщини. Воно цікаве ще й тими особами, що його уможливили.

До появи книжечки особливо спричинилися два меценати, зовсім відмінні віком. Перший з них – інженер Василь Саламон, зараз вже на пенсії. А другий – Юліянчик Ломага, якому не сповнилося ще й року життя. Зрозуміло, що зробив це не він сам, а його добрі дідусь і бабуся: малярка Ярослава та відомий громадський діяч Роман Ломаги. Дяка й шана їм обидвом!

Найменшого ж мецената треба особливо вітати й побажати йому, щоб і всі діла в його дальшому житті були такими корисними для української справи.

Будь ласка, зважте, шановні читачі: чи не схотіли б і ви зробити вашим нащадкам такий цінний подарунок – придбати їм ще з наймолодших літ добру славу й заслужену вдячність української дівтори? Бо це був би ще один додаток до спадщини, що ви їм залишите.

УПЛДМ, що дбає за всебічний розвиток наших дітей, має ще чимало справді вартісних праць, що чекають на щедрих

жертводавців. Такі книжки особливо цінні й необхідні саме сьогодні, коли відбудовується наша державність.

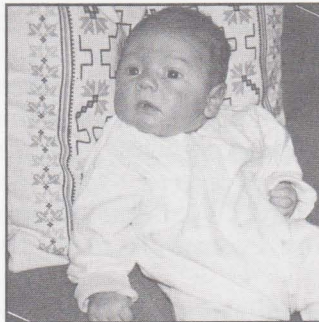
Подумайте, з ласки вашої, над цим добре.

А вам задалегідь дякують УПЛДМ і всі малі читачі та їх виховники.

За УПЛДМ:

Антоніна Горохович, голова

Леся Храплива-Щур, секретар

*Юліян Ломага
нар. 11 листопада 1993 р.
Торонто, Онт. Канада*

Було це дуже-дуже давно, ще за тих часів, коли на нашу Україну злі татари нападали, міста й села грабували, а людей нещасних у полон забирали, на тяжкі муки, у злую неволю.

Жив тоді в одному місті розумний та хоробрий князь і мав він двох синів. Дуже любив старий князь своїх дітей, та ще більше любив свою країну, свій народ. Ночей не досипляв старий князь та все про добро своїх людей дбав.

І люди його поважали, ніколи на нього не нарікали, а як треба було, то й до війська йшли. І було те військо велике й могутнє, таке, що всі вороги його боялися і обминали князівську столицю, бо знали, що несила її зруйнувати-пограбувати.

Отак і жив той князь у війнах та в походах, а вдома в праці та в клопотах.

Та не такі були його сини. Виросли вони у батьковому палаці, в розкошах та спокою, лиха не знали, то й ні про що не думали, не гадали, лише себе розважали. Любили по лісах та степах за диким звірем полювати, гарно вдягатися, смачно попоїсти та солодко поспати. Любили частенько до сусідніх князів їздити в гостину, подарунки їм дорогі возити. Ті князі радо княженків приймали, своїх звичаїв і мови навчали.

Навчилися княженки чужими мовами говорити так добре, що й самі з того пишались, а свою рідну мову занедбали.

Хоч як любив старий князь своїх синів, та не довподоби йому було, що його діти свій народ не поважають, лише бавляться-гуляють, своїм примхам догоджають. Кликав він їх до себе, навчав, дорікав, але незабаром побачив, що нічого не вдіє.

Зажурився тоді князь, що не будуть сини після його смерти добре князувати, що не буде кому рідний край від ворогів захищати.

Довго думав князь, як лихові запобігти, а тоді покликав синів та й каже:

— Любі мої діти! Я вже старий став, скоро помру. Та не хочу я ділити свій край між вами, бо тоді вороги легко вас подужають, а хочу передати князівство тому з вас, хто мудрішим буде і скаже мені три правди.

— Добре! — кажуть княженки. — Хай буде так. Той, хто скаже, хай князює, а другий у нього в славі й почестях живе.

— Ще одна умова, — каже тоді старий князь. — Якщо ні один з вас не вгадає ті три правди, мусите ще нині з мого палацу геть піти й доти додому не вертатись, аж поки не дізнаєтесь у чужих людей про ті три правди.

Погодились княженки й на це. Тоді старий князь промовив:

— От ви багато їздили, гуляли, у сусідніх князів бували, скажіть же мені: чия хата найкраща?

Посміхнувся старший княженко та й каже:

— Ми ще не досить світу бачили, щоб сказати тобі, чия хата найкраща. Наш палац дуже гарний, але в сусідніх князів ще кращі. А може у якогось царя за морем є ще кращі палаци.

— Гаразд, — сказав князь, — то ви ще не знаєте, чия хата найкраща. Може тоді знаєте, кому правди не можна казати.

— Батеньку мій, — озвався молодший син, — ти нас завжди вчив лише правду казати, як же ми будемо правду перед кимсь затаювати?

— Ну, хай і це буде так, — відмовив князь, — хай князівство належить тому, хто хоч третю правду скаже: хто господар моєї крові?

— Ото чудне питання! — засміялись разом обидва брати. — Адже кров твоя, то вона тобі й належиться, і ти сам її господар.

— Ні, діти, хоч і смієтеся ви з тих питань, та не відаєте того, що треба князеві знати. Отже, пам'ятаєте ви нашу умову: якщо не вгадали, то мусите йти собі геть і доти не вертатись, аж доки не знайдете ті три правди.

Нічого робити. Попрощались княженки з батьком своїм, взяли торбинки на плечі й пішли шляхом широким у чужі краї.

Спочатку йшли, сміялись, піснями розважались, людей по дорозі зачіпали, правди питали. Та не довго так було. Ось шлях битий скінчився, пішли стежки вузькі та плутані, не знають княженки, котру з них вибирати, щоб швидше правду відшукати. А тут ще й не завжди люди привітають, не завжди й до хати спочити пускають.

Так вони не день і не два по чужих краях блукали, міста й села минали, багато горя й лиха зазнали, та ніде їм не сказали, чия хата найкраща.

От зайшли вони одного разу до великого та густого лісу. Ішли, йшли: стежок немає, людей

дить, вогненними очима блимає, пазурі розправляє, наче гострить-натирає.

Полякалися княженки, та ніде дітись, вклонилися чемненько й розказують, хто вони й чому по світу блукають.

— Га-га! — зареготала потвора. — Ото добре, що до мене зайшли. Я вам першу правду скажу, а за це ви мусите в моєму палаці жити, мені

вірно служити. А як не схочете, тоді я вас з'їм.

Схопила потвора братів у пазурі, понесла за браму й кинула серед двору. Як глянули брати навколо, ще дужче полякались: скрізь у дворі кістки валяються і стовпи стоять з прикованими до них людьми. Стали брати тих людей питати, чий то палац такий страшний. А люди їм кажуть:

— Бідні ви, бідні, що сюди попалися. Цей палац належить злому чарівникові. Багато людей сюди попадає, та виходу звідси ні для кого немає.

— Треба його вбити! — закричали брати.

— Еге, — каже потвора, — то ви ось які. Так знайте, що я смерти не боюся, бо я тоді лише згину, коли ви першої правди дізнаєтесь. Тож я вас через те до палацу і взяв, щоб ніхто вам тієї правди не сказав. Закину вас до льоху, там ви сидітимете, аж поки не вмрете з голоду.

Кинулися слуги злого чарівника, схопили братів, руки й ноги їм ланцюгами скували, і кинули до глибокого, темного льоху.

Сидять там брати, принишкли, зажурились. От старший і каже:

— Не жаль мені, що ми гинемо, а жаль тих людей, що їх ми визволили б, якби знали, чия хата найкраща. Нерозумні ми, гадали, що цей палац і є найкраща в світі хата, аж нас тут таке лихо спіткало.

— Братіку, — відповів молодший, — мабуть, немає в світі хати кращої за на-

ш у. Там так гарно та затишно, там так люблять нас.

Тільки він те вимовив, як загриміло щось, загуркотіло. Але то не грім був, то злий чарівник загукав, заревів на весь ліс:

— Хто смів княженкам правду сказати? Дайте мені його, я його пазурями своїми роздеру!

Та нічого вже не міг вдіяти чарівник, прийшла на нього смерть. Сконав він серед свого палацу, а люди тоді ланцюги розірвали й кинулися з палацу на волю.

Вибігли за браму й княженки, та так зраділи, що лиха того позбулись, а ще більше, що першої правди дізнались.

Ідуть брати, поспішають, коли бачать на узліссі хатка маленька стоїть, а у віконці вогник блимає. Вийшла з тої хатки бабуся старенька, привітала їх, у хату впустила, нагодувала та й каже:

— Чи хотіли б ви зараз, діти, у себе вдома бути?

— Авжеж, хотіли б, — кажуть княженки разом, — там так добре та затишно.

— Отож, — каже їм на це бабуся, — ви вже першої правди дізнались: **своя хата найкраща**. Та не можна вам ще додому вертатись. Ще муsite по світу поблукати, аж поки дізнаєтесь другої та третьої правди. Лягайте тепер спати, а завтра я вас виведу на шлях, підете ви до царя гірського, він вам другу правду скаже.

Подякували княженки бабусі за ласку та за науку і полягали спати. Прокинулись вранці —

аж вони біля чужого міста стоять. Навколо гори високі, провалля глибокі, з гір річки біжать, у долину поспішають.

Стоять брати, дивуються, на всі боки оглядаються. Аж ось із міста військо виступило, у похід кудись зібралось. Побачили тут старшини княженків, стали їх питати, хто вони, звідки і чого в гори прийшли.

Розказали брати, що вони по світу блукають, три правди шукають. Повели їх тоді старшини до свого царя у високий замок, аж на самий вершечок гори.

Вислухав їх цар гірський, посміхнувся і каже:

— Це добре, що ви до мене прийшли, я вам другу правду скажу, а за це ви мені розкажіть, чи велике військо у вашого батька та де воно стоїть і яку зброю має.

— Братіку мій любий! — шепче тоді молодший брат до старшого. — Не кажімо цьому цареві правди, бо він щось погане проти нашого краю задумав.

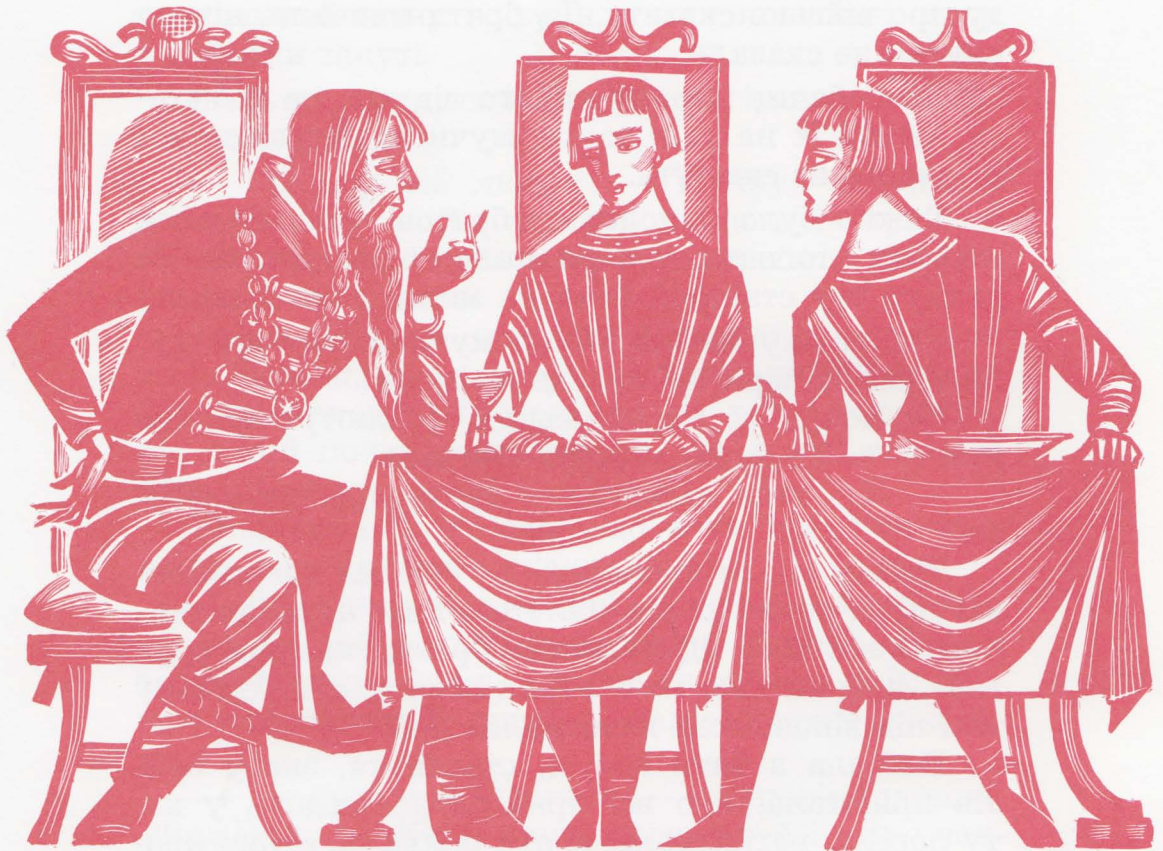
— Добре, — відповідає старший, — не казатимемо правди, бо й мені здається, що він хоче наш край поневолити.

А цар, як почув, що брати не хочуть йому правди казати, звелів своїм слугам за стіл їх посадовити, медом-вином почав частувати, у кишені срібла-золота насипати, а на пальці перстені з дорогим камінням насадити. А тоді, як брати попили, поїли, трохи від меду-вина сп'яніли, він і каже:

— Оце маєте від мене і честь і дарунки, а як скажете все про військо свого батька, то матимете ще більше, і будете в мене любими радниками, житимете в добрі та славі. Я вас так полюбив, що допоможу вам на престолі вашого батька сісти.

Старший уже хотів був щось цареві сказати, та молодший гукнув йому:

— Не кажи, братіку, ні слова! Хіба не бачиш, що він ворог наш лютий, хоче батьківську країну звоювати.

Розлютувався тоді цар гірський і звелів обох братів до в'язниці замкнути.

Не день і не два вони там сиділи, їсти й пити їм не давали і щогодини приходили слуги царські, питали, чи не надумались вони цареві прав-

ду про військо сказати. Та брати мовчали, нічого слугам не сказали.

Як побачив цар, що нічого від них не доб'ється, звелів їх на палі взяти, мучити, катувати, доки всього не скажуть.

Тяжко було молодшому братові муки терпіти, став він стогнати, у царя милосердя прохати. Та глянув тут старший брат на молодшого й каже:

— Братіку любий! Будь мужній, хоч які муки терпи, а **ворогові правди не кажи!**

Як почув те цар гірський, розлютувався ще дужче та до своїх старшин кинувся:

— Хто смів княженкам другу правду сказати?

Тільки він те промовив, як у горах загриміло-загуділо, чорна хмара налетіла і все навколо темрявою закрила. Здивувалися брати, глянули круг себе, а вони вже не в горах стоять, а в темному лісі під віконечком хати малої.

Вийшла з хати бабуся старенька, знову братів привітала, про всі пригоди розпитала, у хату повела, нагодувала, спати поклала, а тоді промовила:

— Тепер ви вже й другу правду знаєте: хоч які муки терпи, ворогові правди не кажи. Спійте тепер, спочивайте, а завтра виведу вас на шлях широкий, підете до татарського хана, він вам третю правду скаже.

Подякували княженки бабусі за ласку та за науку й поснули. Прокинулися вранці, — аж вони в густій траві край синього моря лежать. Визирають брати з трави, дивляться, мимо них та-

тари людей женуть, руки у них пов'язані, ноги в кайдани закуті.

Ідуть ті люди, спотикаються, гіркими сльозами вмиваються.

— Братіку мій любий! — шепнув молодший до старшого. — То ж наші люди в татарський полон попали. Треба нам щось зробити, щоб їх з неволі визволити.

Та не встиг ще старший відповісти, як татари їх побачили, кинулись до них, пов'язали, до бранців приєднали. Привели до татарського хана, а той почав розпитувати, хто вони, звідки й чого до синього моря прийшли.

Княженки розказали, що вони по світу блукають, три правди шукають.

Посміхнувся татарський хан та й каже:

— Це добре, що ви до мене попали. Я вам третю правду скажу, а за це ви мусите моїм воякам найкоротший шлях до вашого краю показати.

— Не буде цього ніколи! — відповів старший княженко. — Якби наша сила, ми б і цих бранців від тебе звільнили.

— Добре, — відповів хан, — мені подобається ваша щирість. Отже, я хочу вас нагородити: просіть, чого хочете.

Зраділи брати з тої нагоди й кажуть:

— Не треба нам нічого, лише відпусти наших людей на волю.

Розсміявся хан і каже:

— Де ж ви бачили, щоб хтось своє добро за дармо віддавав. Це дуже дорогий вам дарунок

буде. Якщо хочете визволити своїх людей, то на-сипте мені повну діжку золота і дві діжки сріб-ла. Ото й буде викуп за моїх бранців.

Бачать княженки, що хан глузує, та все ж таки вмовляють його:

— Великий володарю! Ми не маємо стільки грошей на викуп, та замість грошей лиши нас у неволі, ми тобі день і ніч служитимемо, най-тяжчу роботу робитимемо.

Але хан тільки засміявся на ці слова:

— Ото мені була б робота з двох княженків! Краще зробимо так: дам вам сухого гороху та колючого-преколючого терну. І ви той горох до ранку мусите понизати на тернові шпички та кожну горошину своєю кров'ю помалювати. Як стануть з того гороху коралі дорогі, то я стіль-ки людей ваших додому відпущу, скільки кора-лів буде. А як нічого з того не вийде — загине-те і ви і всі бранці.

Замкнули братів до темного льоху, принесли їм сухого-сухого гороху та колючого-преколючо-го терну. Сидять брати, зажурились, один до од-ного прихилились, зідхають, на нещасливу долю нарікають. А далі старший і каже:

— Годі, братіку, журитися! Час до роботи ставати, сухий горох низати. А то й самі заги-немо і людей до смерти доведемо.

Кинулись брати до праці. Спішать-поспіша-ють, щоб до ранку роботу скінчити. Та скільки вони не низали, скільки кров'ю своєю горох не малювали, — не стало від того з гороху коралів.

А тут ще, як треті півні заспівали, побачили брати, що немає вже більше крові у них.

Заплакали тоді брати від розпачу, а молодший і каже:

— Братіку мій любий! Є ще в нас кров у самому серці. Розріжмо собі груди та дістаньмо тої крові гарячої, щоб на всіх людей стало.

Не було у них ножа гострого, самий терен ко-

лючий, то вони ним груди розтинали, гарячої крові з самого серця добували. Кров струмочком задзюрчала, всі горошини помалювала. І тоді у братів духу не стало, і, наче мертві, впали вони на землю.

А тут прийшли ханські слуги, взяли намисто з терну та гороху та й понесли до хана. Глянув

хан на намисто, з дива й мову загубив: перед ним лежали справжні дорогі коралі, кожна намистинка, як жар, кров'ю серця червоніла.

Тільки дві горошинки білими лишились, бо на них крові у братів забракло.

Покликав тоді хан свого лікаря, звелів йому братів лікувати. А як трохи княженки одужали, сказав до них:

— Ви диво-дивне зробили і я свого слова дотримаю: стільки бранців звільню, скільки коралів стане. Та самі ви бачите, що дві горошини білими лишились, тож двоє бранців у неволі зостануться. Вибирайте ж з-поміж бранців самі, кого в неволі лишати.

— Не треба нам довго вибирати, — сказали княженки разом. — Відпусти їх всіх на волю, ми два лишимось у неволі.

— Дурні ви, дурні! — мовив хан. — Ви ж і так уже добро своїм людям зробили, всю кров свою їм віддали.

— Правда твоя, хане, — сказав старший брат, — та інакше ми й не могли зробити, бо не нам належить та кров, а всьому народові, він господар нашої крові.

Як почув те хан, аж посинів від злости:

— Хто посмів княженкам третю правду сказати?

Тільки він це промовив, як синє море зашуміло, хвилями заграло, чорні хмари налетіли, вихром закрутили — аж люди всі зі страху попадали.

Та тільки вияснилось, глянули княженки навколо себе й побачили, що вони знову на узліссі перед малою хатинкою стоять.

Вийшла до них бабуся старенька, ласкаво привітала, про всі пригоди розпитала, напоїла, нагодувала, а тоді й каже:

— Ось тепер ви й третю правду знаєте: за народ свій всю кров віддай. бо він господар твоєї крові. Ідіть же тепер додому, там на вас батько давно чекає. Будете з ним князювати, та, глядіть, ніколи не забувайте, як то ви по світу блукали та правди шукали.

Попрощалися княженки з бабусею, вклонилися їй низенько й пішли стежечкою бузькою до рідного краю. Ще й сонечкс не зайшло, як до рідного міста прибули, а там їх князь із військом своїм зустрів. На рєдощах музики грали і в усі дзвони в церквах дзвонили.

Стали брати після цього разом з батьком князювати щасливо та мудро. Батька свого любили й поважали, і жили всі так довго, аж поки не стали такими старими, як стара сця казка.

СЛОВО ДО ЮНИХ ЧИТАЧІВ

Прочитали ви цю казку? От і добре! Тепер ви стали багатші. Бо те гарне, що ти почувеш чи прочитаєш, робиться твоїм. І ніхто в тебе його не забере.

Але завжди, коли дістанеш добрий подарунок, поцікавишся: від кого ж він? Чи не так?

Книжку «Три Правди» написала для вас Бабуся Катерина Глянько-Попова. А під своїми оповіданнями вона підписувалася Катерина Перелісна. Бо часом буває так, що письменники підписують свої твори прибраними прізвиськами.

Народилася Бабуся Катерина в Україні. Вона вчилася в народній школі й чула від своєї бабусі багато пісень і казок. Пізніше вона вчилася в гімназії імени Бориса Грінченка – нашого відомого письменника та вчителя. Були і в неї дуже добрі вчителі.

Бабусі Катерині, мабуть, так сподобалася праця в школі, що й сама вона стала вчити найменших дітей у садочках. Для них вона почала писати казки, віршики, сценки, щоб цим діткам було що слухати, читати й показувати.

Та наші злі вороги не дали Бабусі Катерині писати так, як вона хотіла. Вони змусили її разом із синком втікати з України аж до Америки.

В Америці вона писала й далі. Адже українські діти є по цілому світі, і всі вони люблять читати. Отож Бабуся Катерина й написала для них такі книжечки: «Для малят про звірят», «Ой, хто там?», «Котикова пригода», «Моїй матусі» та багато менших казок і віршиків. До деяких з них композитори написали музику, так що їх можна співати. Чимало з її пісень друкували журнали «Малі друзі», «Веселка» та інші.

Сьогодні Бабуся Катерина Перелісна вже старенька й самотня, бо син її вже помер. Але коли діти, такі як ви, читають чи слухають те, що вона написала, Бабуся Катерина знову має велику й любов родину вдячних дітей і внуків – вас усіх!

Слід подякувати Бабусі Катерині за цю книжечку. А також і маляреві Миронові Левицькому, що зробив такі гарні малюнки для цієї казки.

Та ще подякуйте красенько тому, хто вам цю книжечку подарував. Цю людину пам'ятайте ціле ваше життя і ніколи не забувайте про три правди, що в цій книжечці. Бо вони врятували трьом князівкам їх Батьківщину.

Л. Х-Щ.

КАТАЛОГ ДОСТУПНИХ ВИДАНЬ УПЛДМ

1. КНИЖКИ ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

БАБУНИНІ КАЗКИ	Текля Білецька
БІМ-БОМ	Народня казка
БРИСЬКО, ГУСКА І ЛИСИЧКА	Марійка Підгірянка
ВИБРАНІ КАЗКИ	Юрій Тис
ВІТЕР З УКРАЇНИ	Леся Храплива
ВОГНИК	Ніна Мриц
ГАРФА ЛЕЇЛІ	Константина Малицька
ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА	Микола Погідний
ДНІПРОВІ ДЗВОНИ	Микола Погідний
ЗАБАВКИ МАРТУСІ	Леся Храплива
ІЛЮСТРОВАНА АБЕТКА	Іван Боднарчук
КАЗКА-ВИГАДКА СМІШНА ПРО ВЕДМЕДЯ ЛАСУНА ..	Роман Завадович
КАЗКА ДІТЯМ В РОЦІ ДИТИНИ	Народні казки
КАЗКА ПРО ЛИЦАРЯ ДОБРИНЮ	Юрій Тис
КВІТИ ДЛЯ ПРИБРАНОЇ МАТУСІ	Іван Боднарчук
КОЗАК НЕВМИРАКА	Леся Храплива
КОЗАЦЬКА ДИТИНА	Володимир Бандурак
КУРЧАТКО ЖОВТЕНЯТКО ВЧИТЬСЯ РІДНОЇ МОВИ	Леся Шанта
ЛИСИЧКА СЕСТРИЧКА	Олександр Лотоцький
ЛИСТИ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ	Ганна Черинь
МАЛЮВАННЯ	Ніна Мриц
МАНДРІВКА КУРЧАТКА-ЖОВТЕНЯТКА	Леся Шанта
МАНДРІВКИ ЛЯЛЬКИ МЕЛІ	Микола Погідний
МИХАЙЛИК	Марія Дмитренко
НА СВІТАНКУ	Ніна Мриц
НА ХУТОРІ ДЯДЬКА МАРКА	Леся Шанта
ОЛЕСЯ	Борис Грінченко
ПЕРШИЙ БІЙ	Роман Завадович
ПИСАНКА УКРАЇНСЬКИМ ДІТЯМ	Леся Храплива
РОДИНА КАЧУРОВСЬКИХ	Леся Шанта
СОНЕЧКО	Народні вірші
СЛАВА КУРЧАТКУ-ЖОВТЕНЯТКУ	Леся Шанта
ТОДІРКІВ ЛІТАЧОК	Роман Завадович
ЦІКАВА ГРАМАТИКА	Дмитро Соловей
ЧАРІВНА ХУСТИНА	Наталія Забіла
ЧЕРВОНА ШАПОЧКА	Л. Полтава, муз. М. Безкоровайний
ЧИТАНКА 5-6 – „ВАТРА”	Іван Боднарчук
ЯК ОЛЕГ ЗДОБУВ ЦАРГОРОД	Ольга Мак
ЯРЧИК І ЮРЧИК У КАРПАТАХ	Леонід Мосендз

2. КНИЖКИ ДЛЯ МОЛОДІ

БАГАТИРИ СТАРОДАВНЬОЇ УКРАЇНИ	Олександра Копач
ВЕСЕЛКОВИЙ РУШНИК	Ніна Мриц
ДЖЕРЕЛО МАРІЇ	УПЛДМ
ЗА ЗБРУЧ	Іван Боднарчук
ЗАПОРІЗЬКИЙ КЛАД	Василь Корнієнко
КЛАДКА	Іван Боднарчук
МАРУСЯ	Марко Вовчок
МОЯ ТАЄМНИЦЯ	Леся Шанта
НА ВЕСЕЛО	Іван Чабанрук
ОТАМАН ВОЛЯ	Леся Храплива
ПІД КОРСУНЕМ	Адріян Кащенко
РОЗКВІТЛІ СУЗІР'Я	Іван Боднарчук
СОНЯШНІ КАЗКИ	Ніна Мриц
У ВІКНАХ ЖИТТЯ	Іван Боднарчук
У ДОРОЗІ ЖИТТЯ	Іван Боднарчук
УЧИТЕЛЬКА	Марія Дмитренко
ХЛОПЧИК З КАЗКИ	Олександра Копач
ХРЕСТОМАТІЯ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ ..	Олександра Копач
ХРЕСТОМАТІЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ	СКВОР
XX 337	Леся Шанта
ЮНИЙ СКОМОРОХ	Василь Софронів-Левицький

3. КНИЖКИ ДЛЯ ВИХОВНИКІВ

БАТЬКИ І ДІТИ	Антоніна Горохович
ЗА ДУШУ І ДОЛЮ ДИТИНИ	І. Петрів
МИ І НАШІ ДІТИ	Богдан Гошовський (ред.)

На цю адресу можна слати замовлення на
книжки, що подані в нашому каталогі:

“ARKA-WEST”
2282 Bloor Street West
TORONTO, Ont., CANADA
M6S 1N9

В-ВО

НАШИМ
ДІТЯМ

ОПДЛ